

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **XXX**
státní příslušnice Ruské federace
bytem XXX

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15.3.2019 č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15.3.2019 č.j. X a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19.12.2018 č.j. X se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž ministr vnitra zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19.12.2018 č.j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ministerstvo vnitra prvostupňovým rozhodnutím nevyhovělo žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky, a to pro nesplnění podmínek pro udělení občanství podle § 14 odst. 6 a 8 zákona č. 186/2013 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. P.

o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“). Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z daňových předpisů a zároveň výrazně a bez vážných důvodů zatěžovala systém státní sociální pomoci.

2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně měla od roku 2007 na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia, od roku 2011 zde má povolený trvalý pobyt za účelem sloučení s občanem České republiky, a to s její dcerou XXX. Dne 11.12.2017 podala žalobkyně prostřednictvím Úřadu městské části Praha 2 žádost o udělení státního občanství České republiky. K žádosti vedle celé řady dalších podkladů doložila i přiznání k dani z příjmů fyzických osob podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) za zdaňovací období kalendářních roků 2014 - 2016. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobkyně sdělila, že ji v období tří let předcházejících dni podání žádosti nikdo finančně nezajišťoval, avšak v době, kdy se její rodiče rozváděli, dostala od svého otce darem částku cca 3 700 000 Kč. Z této částky v roce 2012 zakoupila a zrekonstruovala družstevní byt, ve kterém nyní žije se svou dcerou. Zbytek částky uložila na bankovní účet u ZUNO Bank AG, která však v březnu 2017 zanikla, a žalobkyně proto nemá jak tuto skutečnost zpětně doložit. V období tří let předcházejících dni podání žádosti o udělení státního občanství byla žalobkyně zaměstnána u společnosti Dueton Systems s.r.o., a pobírala příspěvek na bydlení, což doložila přehledem vyplacených dávek vystaveným Úřadem práce České republiky – Krajskou pobočkou pro hlavní město Prahu, Kontaktním pracovištěm Praha 2, ze kterého vyplývá, že v období od prosince 2014 do června 2018 byla žalobkyni na příspěvku na bydlení vyplacena celkem částka 264 829 Kč. Žalobkyně v průběhu řízení správnímu orgánu I. stupně dále sdělila, že v roce 2017 prodala svůj byt v X a z takto získaných finančních prostředků zakoupila v červnu 2018 byt v X, který se chystá po rekonstrukci od září 2018 pronajímat, aby si tak vylepšila svůj příjem a dále nepobírala příspěvek na bydlení. Podáním ze dne 17.12.2018 pak žalobkyně informovala správní orgán I. stupně o změně výše jejích příjmů, neboť se navýšil její pracovní úvazek u zaměstnavatele AdsPro Digital, s.r.o., i její mzda. Žalobkyně dále pronajala byt v X za 14 000 Kč měsíčně, a proto přestala pobírat příspěvek na bydlení.
3. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky vyhověno. Správní orgán I. stupně v jeho odůvodnění konstatoval, že žalobkyně splnila podmínky pro udělení státního občanství podle § 14 odst. 1, 2, 3, 4, 5 a 7 zákona o státním občanství, nesplnila však podmínky uvedené v odstavcích 6 a 8 téhož zákonného ustanovení. Dle správního orgánu I. stupně žalobkyně ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství závažným způsobem porušila své povinnosti vyplývající z právních předpisů upravujících daně, neboť ačkoli v roce 2017 měla příjem ze zahraničí (z prodeje bytu v X) a za finanční obnos 3 700 000 Kč, který dostala darem od svého otce, koupila v roce 2012 družstevní byt, v dotazníku k žádosti o udělení státního občanství uvedla, že žádné příjmy ze zahraničí nemá. V doložených daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob za roky 2014-2016 také nebyla uvedena výše celosvětových příjmů žalobkyně, mezi které patří i její příjmy uložené u ZUNO Bank AG. Z dokladů založených ve spise nevyplývá, že by žalobkyně nahlásila příslušným daňovým úřadům příjem z prodeje svého bytu v zahraničí nebo že by tuto chybu dodatečně napravila. Povinností žalobkyně bylo uvést i zahraniční příjmy, které zdanila v zahraničí, a to na

základě Smlouvy mezi vládou České republiky a vládou Ruské federace o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmů a majetku, která byla publikována ve Sbírce zákonů pod č. 278/1997 Sb. (dále jen „smlouva o zamezení dvojího zdanění“). Žalobkyně nedoložila ani daňové přiznání za rok 2017, ve kterém by byl zahrnut příjem z prodeje nemovitosti v Rusku. Shora popsaným jednáním žalobkyně porušila závažným způsobem své povinnosti na úseku daní. Správní orgán I. stupně žalobkyni splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství podle § 15 odst. 4 téhož zákona neprominul, protože neodstranila škodlivý následek a neučinila ani žádná opatření směřující k jeho odstranění.

4. Dle správního orgánu I. stupně žalobkyně nesplnila ani podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství, neboť pobírala příspěvek na bydlení, ačkoli, jak bylo v rámci správního řízení zjištěno, v té době disponovala částkou 3 700 000 Kč, kterou dostala darem od svého otce a rovněž financemi, které získala prodejem svého bytu v X v roce 2017. Příspěvek na bydlení přispívá na krytí nákladů na bydlení rodinám či jednotlivcům s nízkými příjmy, což však není případ žalobkyně, která v době, kdy tuto dávku pobírala, disponovala částkami ve výši několika milionů korun. Tím, že žalobkyně v období od prosince 2014 do června 2018 čerpala na příspěvku na bydlení celkem částku 264 829 Kč, přestože skutková zjištění napovídají tomu, že na příspěvek na bydlení neměla mít nárok, výrazně zatěžovala systém státní sociální podpory, Žalobkyně nadto v řízení nedoložila ani potvrzení o čerpání dávek ze systému pomoci v hmotné nouzi. Správní orgán I. stupně žalobkyni splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 8 zákona o státním občanství podle § 15 odst. 5 téhož zákona neprominul.
5. Rozklad, který žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala, ministr vnitra napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že má ve shodě se správním orgánem I. stupně za to, že žalobkyně splnění podmínky podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství svými nejednoznačnými tvrzeními neprokázala. V podrobnostech odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s tím, že žalobkyně své zákonné povinnosti na úseku daní porušuje i nadále. Ministr vnitra se neztotožnil s rozkladovou námitkou, že žalobkyně byla podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů od daně z příjmů v případě prodeje nemovitosti v X osvobozena, protože tento příjem nepřekročil částku 5 milionů Kč. V rámci vypořádání této námítky ministr vnitra odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s tím, že částku 5 milionů Kč zákon o daních z příjmů ve vztahu k případnému osvobození od daně nestanovuje a ani nestanovoval.
6. Ministr vnitra se ztotožnil též se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně nesplnila ani podmínky podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství, a to v první řadě proto, že nedoložila správnímu orgánu I. stupně doklad Úřadu práce České republiky o tom, zda a v jaké výši čerpala dávky ze systému pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně disponovala finančními prostředky ve výši 3 700 000 Kč od svého otce, koupila a zrekonstruovala si za ně družstevní byt a zbytek uložila u ZUNO Bank AG, dále měla finanční prostředky z prodeje bytu v X (v rozkladu žalobkyně upřesnila, že tento byt koupila v roce 2005), za které následně koupila další byt, který nyní za 14 000 Kč měsíčně pronajímá. Navíc v průběhu řízení uvedla, že životní potřeby nezletilé dcery hradí XXX, otec nezletilý. V kontextu těchto okolností označil ministr vnitra pobírání příspěvku na bydlení v rozhodném období (od prosince 2014 do prosince 2017) za nadměrné s tím, že

čerpání této dávky neodpovídalo jejímu předmětu a účelu podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SSP“).

7. Ve shodě se správním orgánem I. stupně ministr vnitra neshledal ani důvody pro prominutí splnění výše uvedených podmínek žalobkyni ve smyslu § 15 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že žalovaný její žádost o udělení státního občanství České republiky nesprávně právně posoudil. Nesprávně bylo posouzeno splnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, neboť žalobkyně své povinnosti na úseku daní neporušila. Byt v X zakoupila v roce 2005, tudíž jej v době prodeje (v roce 2017) vlastnila déle než 5 let a proto byl tento příjem podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o daních příjmů od daně osvobozen. Podle zákona o daních z příjmů je poplatník povinen nahlásit správci daně příjmy nepodléhající dani z příjmů pouze v případě, že tyto příjmy přesáhly částku 5 milionů Kč, což se v tomto případě nestalo. Žalobkyni též bylo nesprávně přičítáno k tíži, že neuvedla v daňových přiznáních za roky 2014 - 2016 finanční dar od svého otce ve výši cca 3,7 milionů Kč. Tyto peníze nicméně žalobkyně dostala ještě před svým příchodem do České republiky; navíc jsou dary od rodičů od daně z příjmů osvobozeny jak podle českých, tak podle ruských právních předpisů.
9. Žalobkyně též v žalobě brojila proti nesprávnému právnímu posouzení splnění podmínky podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství. Uvedla, že v žádosti o příspěvek na bydlení uvedla všechny relevantní údaje a na všechny otázky odpověděla podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a je proto přesvědčena o tom, že příspěvek pobírala v souladu se zákonem. Poukázala na to, že zákon o státním občanství přesně definuje, co se rozumí výrazným zatěžováním systému státní sociální podpory. Žalobkyně však není člověkem, který by byl převážně závislý na dávkách poskytovaných ze systému státní sociální podpory, tj. který by si většinu prostředků na svou obživu opatroval skrze dávky státní sociální podpory, jak předpokládá ustanovení § 14 odst. 8 zákona o státním občanství. Po skončení rodičovské dovolené nastoupila do zaměstnání, nepřetržitě pracuje a snaží se zvýšit svůj příjem. Tvrzení správních orgánů, že pobírala příspěvek na bydlení neoprávněně, se nezakládá na pravdě, neboť příspěvek na bydlení je dávka, na jejíž výši nemá vliv majetek žadatele, pouze jeho aktuální příjem. Ten žalobkyně vždy uváděla podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.
10. Žalobkyně připustila, že k žádosti o udělení státního občanství České republiky doložila pouze potvrzení o vyplácení dávek státní sociální podpory, nikoliv příspěvků v hmotné nouzi. To se však stalo v důsledku nedopatření ze strany úřadu práce. Žalobkyně na úřad práce přinesla výzvu správního orgánu I. stupně a úřednice jí vytvořila potvrzení, které žalobkyně následně doložila správnímu orgánu I. stupně. Při nahlížení do správního spisu se navíc žalobkyně tázala, zda k žádosti chybí doložit nějaký dokument, pročez JUDr. D. K., úřední osoba přítomná u nahlížení, jí sdělila, že nikoliv. Pokud správnímu orgánu I. stupně chyběly další podklady potřebné pro rozhodnutí, mohl na to žalobkyni upozornit.
11. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a aby zároveň rozhodl, že žalobkyně splňuje podmínky stanovené v § 14 odst. 6 a 8 zákona o státním občanství.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky korespondují s rozkladovými námitkami, se kterými se již ministr vnitra v napadeném

rozhodnutí vypořádal. Žaloba nepřináší žádné nové skutečnosti a důkazy, a proto žalovaný setrval na právním názoru vysloveném v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, zejména co se týče otázky osvobození žalobkyně od daňové povinnosti v souvislosti s příjmem získaným z prodeje bytu v X.

13. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
14. Podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.
15. Podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky udělit žadateli, který prokáže, že jeho pobyt na území České republiky v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi. Výrazným zatížením systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi se rozumí, že žadatel je převážně závislý na dávkách poskytovaných ze systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi, pokud se nejedná o osobu, která je vyloučena z výkonu výdělečné činnosti z důvodu svého zdravotního stavu, připravuje se na budoucí povolání, nebo čerpá mateřskou či rodičovskou dovolenou, nebo soustavně pečuje o jinou osobu, která je na takovou péči odkázána.
16. Podle § 4 odst. 1 písm. a) věta před středníkem zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31.12.2019, se od daně osvobozuje příjem z prodeje rodinného domu a souvisejícího pozemku, nebo jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, a souvisejícího pozemku, pokud v něm prodávající měl bydliště nejméně po dobu 2 let bezprostředně před prodejem.
17. Podle § 4 odst. 1 písm. b) věta před středníkem zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31.12.2019, se od daně osvobozuje příjem z prodeje nemovitých věcí nebo z vypořádání spoluvlastnictví k nemovitým věcem neosvobozený podle písmene a), přesáhne-li doba mezi nabytím vlastnického práva k těmto nemovitým věcem a jejich prodejem nebo vypořádáním spoluvlastnictví k nim dobu 5 let.
18. Podle § 38v odst. 1 zákona o daních z příjmů pokud poplatník daně z příjmů fyzických osob obdrží příjem, který je od daně z příjmů fyzických osob osvobozen a je vyšší než 5 000 000 Kč, je povinen oznámit správci daně tuto skutečnost do konce lhůty pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém příjem obdržel.
19. Podle § 38f odst. 1 zákona o daních z příjmů při vyloučení dvojího zdanění příjmů ze zahraničí, které plynou poplatníkům uvedeným v § 2 odst. 2 a § 17 odst. 3, se postupuje podle příslušných ustanovení smluv o zamezení dvojího zdanění, jimiž je Česká republika vázána.
20. Podle čl. 4 bodu 1 smlouvy o zamezení dvojího zdanění pro účely této smlouvy výraz „rezident jednoho smluvního státu“ označuje každou osobu, která je podle práva tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu svého bydliště, stálého pobytu, místa

vedení, místa registrace nebo jakéhokoliv jiného podobného kritéria. Tento výraz však nezahrnuje žádnou osobu, která je podrobena zdanění v tomto státě pouze z důvodů příjmu ze zdrojů v tomto státě nebo majetku v tomto státě umístěného.

21. Podle čl. 13 bodu 1 smlouvy o zamezení dvojího zdanění zisky, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.
22. Podle § 1 odst. 1 zákona o SSP státní sociální podporou se stát podílí na krytí nákladů na výživu a ostatní základní osobní potřeby dětí a rodin a poskytuje ji i při některých dalších sociálních situacích. Státní sociální podpora se ve stanovených případech poskytuje v závislosti na výši příjmu.
23. Podle § 4 zákona o SSP příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem"). Měsíční průměr příjmů rodiny se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných.
24. Podle § 24 odst. 1 zákona o SSP ve znění účinném do 30.6.2020 nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže
 - a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a
 - b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.
25. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
26. Soud předesílá, že na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok a splnění podmínek podle § 14 zákona o státním občanství je „pouhým“ předpokladem k udělení občanství. Každý stát má právo si určit, kdo jsou jeho občané, přičemž o udělení státního občanství rozhodují orgány veřejné správy a úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci. Soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posuzuje, zda správní orgány při procesu naturalizace dodržely všechny zákonem stanovené procesní postupy, zda rozhodly v souladu s hmotným právem, zda řádně a úplně zjistily skutkový stav, a zda tam, kde se jejich rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, to vše v mezích žalobních bodů uplatněných ve správní žalobě v souladu s dispoziční zásadou ovládající správní soudnictví (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2008 č.j. 5 As 51/2007 – 105).
27. Soud dále v obecné rovině uvádí, že žalovanému náležela pravomoc učinit úsudek o tom, zda žalobkyně porušila právní předpisy na úseku daní a na úseku státní sociální podpory, a to nezávisle na tom, zda tu je či není rozhodnutí či potvrzení jiného správního orgánu o (ne)porušení povinností plynoucích z jiných právních předpisů. Porušení kteréhokoliv právního předpisu s sebou může nést různé důsledky. Sankční pravidlo přitom může být obsaženo i ve zcela odlišném odvětví práva než samotné pravidlo chování, jehož porušení sankční normu aktivuje. Je-li s porušením daňového (či jiného) předpisu spojen také možný důsledek spočívající v neudělení státního občanství, což je oblast spadající do pravomoci žalovaného, je posuzování splnění podmínky podle § 14 odst. 6 i 8 zákona o státním občanství autonomní a je svěřeno právě žalovanému (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2015 č.j. 7 As 136/2015-33).

28. Závěry žalovaného o závažném porušení povinností vyplývajících z daňových předpisů ze strany žalobkyně a o tom, že její pobyt na území České republiky výrazně zatěžoval systém státní sociální podpory, na nichž je napadené rozhodnutí zbudováno, dle názoru soudu nemohou obstát, a to zčásti pro jejich nezákonnost a zčásti pro nedostatečné odůvodnění.
29. Žalovaný za závažné porušení daňových předpisů označil předně tu skutečnost, že žalobkyně v roce 2017 prodala svůj byt v X, přičemž správnímu orgánu I. stupně nedoložila daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob, ve kterém by byl zahrnut i příjem z tohoto prodeje coby zdanitelný příjem dosažený v zahraničí. Správnímu orgánu lze obecně přisvědčit v tom, že zdanění zahraničních příjmů se za účelem vyloučení dvojího zdanění řídí mezinárodními smlouvami o zamezení dvojího zdanění, jimiž je Česká republika vázána (§ 38f odst. 1 zákona o daních z příjmů), v daném případě smlouvou mezi Českou republikou a Ruskou federací o zamezení dvojího zdanění. Není sporu o tom, že v roce 2017 žalobkyně byla daňovým rezidentem v České republice ve smyslu čl. 4 bodu 1 smlouvy o zamezení dvojího zdanění. Podle čl. 13 bodu 1 této smlouvy zisky, které plynou rezidentu jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6, který je umístěn ve druhém smluvním státě, *mohou* být zdaněny v tomto druhém státě, tedy zisky žalobkyně z prodeje v nemovitosti umístěné v Rusku *mohou* být zdaněny i na území Ruska. *A contrario* však platí, že státem, ve kterém mají být tyto zisky (příjem) primárně zdaněny, je rezidentský stát žalobkyně, tj. Česká republika. Žalobkyně by tedy teoreticky byla povinna přiznat a odvést daň z příjmu, jehož dosáhla prodejem své nemovitosti v X, v X, pokud by jí ovšem tuzemské právní předpisy účinné v rozhodném zdaňovacím období (kalendářní rok 2017) takovou povinnost ukládaly.
30. Žalobkyně byt v X dle svého tvrzení vlastnila déle než 5 let. Příjem z jeho prodeje byl tudíž od daně z příjmů osvobozen ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Přestože žalobkyně na tuto skutečnost upozornila již v rozkladu, žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto rozkladovou námitkou v dostatečném rozsahu nevypořádal. Pouze stroze konstatoval, že se s ní neztotožňuje a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které se však otázkou případného osvobození tohoto příjmu žalobkyně od daně z příjmů nikterak nevěnuje.
31. Žalobkyně dále podáním ze dne 19.8.2018 sdělila správnímu orgánu I. stupně, že byt v X v roce 2017 prodala za 8,4 milionu rublů. Z historie devizových kurzů na internetových stránkách www.cnb.cz je možné zjistit, že v roce 2017 byl průměrný kurz rublu (100 RUB) 40,0695 Kč, což znamená, že příjem žalobkyně za prodej jejího X bytu nepřesáhl 5 000 000 Kč. Na žalobkyni se tak ve vztahu k tomuto příjmu nevztahovala ani oznamovací povinnost zakotvená v § 38v odst. 1 zákona o daních z příjmů.
32. Závěr žalovaného, že žalobkyně byla povinna doložit daňové přiznání za zdaňovací období 2017, ve kterém by byl zahrnut její příjem z prodeje nemovitosti v Rusku, proto nemá oporu v zákoně, a ani neoznámení tohoto příjmu správci daně nemůže představovat porušení povinností na úseku daní, tím méně pak porušení závažné. Nutno podotknout, že žalovaný na žádná konkrétní ustanovení daňových předpisů, které měla žalobkyně porušit, ani neodkázal.
33. Pokud pak orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí zavádějícím způsobem konstatoval, že zákon o daních z příjmů ve vztahu k osvobození od daně z příjmů nezmiňuje částku 5 milionů korun a ani ji nikdy nestanovoval, nelze než poukázat na to, že

zmíněnou částku žalobkyně v rozkladu neuváděla jako důvod zakládající osvobození jí dosaženého příjmu z prodeje nemovitosti od daně z příjmů, ale jako důvod neexistence oznamovací povinnosti vůči správci daně ve vztahu k tomuto příjmu. To zcela jednoznačně vyplývá z jejího tvrzení, že „... by byla povinna nahlásit finančnímu úřadu i příjem, který je osvobozen od daně z příjmu, ale pouze pokud by překročil 5 milionů Kč, což se v tomto případě nestalo“.

34. Soud pouze na okraj dodává, že žalovaný ve vztahu k příjmu žalobkyně z prodeje jejího bytu v X, ke kterému došlo v roce 2017, též zcela nelogicky kladl žalobkyni k tíži, že tento příjem neuvedla v daňových přiznáních za roky 2014 – 2016.
35. Lze shrnout, že deklarovaný příjem žalobkyně z prodeje jejího bytu v X v roce 2017 byl v České republice podle zákona o daních z příjmů od daně z příjmů osvobozen a žalobkyně též nebyla povinna správci daně tento příjem oznamovat ve smyslu § 38v odst. 1 zákona o daních z příjmů. Nezdanění tohoto příjmu žalobkyní v České republice a jeho neoznámení správci daně proto nemůže představovat porušení povinností vyplývajících z právních předpisů upravujících daně.
36. Ani závěr správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně pochybila, jestliže do daňových přiznání za roky 2014 - 2016 nezahrnula zahraniční příjem, který byl tvořen finančním darem od jejího otce, resp. finančními prostředky, které žalobkyni z tohoto daru po zakoupení družstevního bytu v X zbyly a které uložila na bankovní účet u ZUNO Bank AG, není v souladu se zákonem. Soudu není zřejmé, z jakého ustanovení zákona žalovaný dovodil, že žalobkyně měla v daňových přiznáních za zdaňovací období let 2014 - 2016 uvádět finanční prostředky (v blíže nespecifikované výši) uložené na bankovním účtu u ZUNO Bank AG, když k darování finanční částky ve výši cca 3,7 milionů Kč od jejího otce mělo dojít mezi lety 2005 a 2006, tedy ještě před příjezdem žalobkyně do České republiky za účelem studia v roce 2007. Žalobkyně v této době nebyla daňovým rezidentem v České republice. Nadto žalobkyně dle svého tvrzení takto získané finanční prostředky využila ke koupi družstevního bytu v roce 2012. Lze připustit, že žalobkyně správnímu orgánu žádným způsobem (např. darovací smlouvou) nedoložila nabytí částky 3,7 milionů korun mezi lety 2005 a 2006, za které následně v roce 2012 koupila v Česku družstevní byt, nedoložila výpisy z účtu u ZUNO Bank AG, a přestože v řízení předložila smlouvu o nájmu družstevního bytu ze dne 19.12.2012, ze které je zřejmé, že došlo k převodu členských práv a povinností z XXX na žalobkyni, nedoložila dokument, který by prokazoval, kdy a za jakou sumu na ni XXX členská práva a povinnosti v družstvu převedl. Vzhledem k období, kdy k těmto transakcím došlo, to však nebylo zapotřebí, neboť je zcela nepochybné, že tyto transakce nespádají do období posledních tří let předcházejících dni podání žádosti o udělení státního občanství ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství.
37. Soud k právě uvedenému doplňuje, že to, zda žalobkyně v minulosti měla (či stále má) na bankovním účtu část finančních prostředků, které získala jako dar od otce v době před svým příjezdem do České republiky, vypovídá toliko o celkové majetkové situaci žalobkyně, nikoli však o jejích příjmech či plnění jejích povinností vyplývajících z daňových předpisů. Samotné finanční prostředky žalobkyně uložené na bankovním účtu totiž předmětem daně z příjmů ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů nejsou. Žalobkyně v tomto směru v rozkladu právem vytkla správnímu orgánu I. stupně, že si pravděpodobně plete příjem s majetkem, k čemuž přílehavě dodala, že dary rodičů dětem jsou od daní, stejně jako tomu je v Ruské federaci, osvobozeny i v České republice.

38. Z výše popsaných důvodů nemohl soud přisvědčit závěru žalovaného, že žalobkyně nesplnila podmínku zakotvenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, protože v posledních třech letech předcházejících dni podání žádosti závažným způsobem porušila povinnosti vyplývající z právních předpisů upravujících daně.
39. Soud považuje za opodstatněný též nesouhlas žalobkyně se závěrem žalovaného, že porušila podmínku stanovenou v § 14 odst. 8 zákona o státním občanství tím, že v období tří let předcházejících podání žádosti o státní občanství pobírala neoprávněně příspěvek na bydlení, čímž výrazně zatěžovala systém státní sociální podpory. Takový závěr je přinejmenším předčasný. Žalovanému je předně třeba vytknout, že se v rámci posouzení splnění této podmínky nezabýval právní úpravou týkající se poskytování příspěvku na bydlení, ze které mj. plyne, že oprávněnost nároku na příspěvek na bydlení se odvíjí od rozhodného příjmu ve smyslu § 4 zákona o SSP, jenž se stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných. Ačkoliv se to může jevit jako nelogické, podle právní úpravy není pro vznik nároku na příspěvek na bydlení podstatná celková majetková situace vlastníka nebo nájemce bytu a osob s ním společně posuzovaných, ale jejich rozhodný příjem (§ 24 odst. 1 zákona o SSP). To, že příspěvek na bydlení patří spolu s přídatkem na dítě a porodným mezi dávky státní sociální podpory, které jsou poskytovány v závislosti na výši příjmu, je ostatně výslovně uvedeno v ustanovení § 2 písm. a) zákona o SSP. Správní orgány obou stupňů se navzdory tomu vůbec nezabývaly tím, zda se v případě (blíže nespecifikovaných) finančních úspor žalobkyně pocházejících z daru od jejího otce, příjmu žalobkyně z prodeje jejího bytu v X v roce 2017 či hrazení základních potřeb nezletilé dcery žalobkyně jejím otcem jedná o příjmy, které se považují za příjem pro účely stanovení rozhodného příjmu ve smyslu § 5 zákona o SSP. Rovněž skutková zjištění žalovaného jsou v tomto směru zcela nedostatečná, neboť z nich není zřejmé, jaké konkrétní příjmy pro účely stanovení rozhodného příjmu žalobkyně v žádosti o příspěvek na bydlení uvedla a v jakém rozsahu. Z hlediska splnění podmínky zakotvené v § 14 odst. 8 zákona o státním občanství je přitom významné toliko časové období posledních tří let předcházejících dni podání žádosti.
40. Pobírání příspěvku na bydlení coby dávky státní sociální podpory žalobkyní i poté, co inkasovala příjem v řádu milionů korun za prodej bytu v X, přičemž v X měla v té době již zajištěné jiné bydlení, lze bez ohledu na to, zda se jedná o počínání souladné se zákonem či nikoliv, označit přinejmenším za nemorální. Ani tato skutečnost však nezbavuje žalovaného povinnosti posuzovat splnění stanovených podmínek pro udělení občanství striktně podle zákona. Žalovaný proto nemůže pominout, že sám zákonodárce v ustanovení § 14 odst. 8 zákona o státním občanství zakotvil definici pojmu „*výrazné zatížení systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi*.“ Přijetí závěru, že pobyt žalobkyně na území České republiky v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti výrazně zatížil systém státní sociální podpory, je tedy v souladu s definicí uvedenou v zákoně podmíněn zjištěním, že žalobkyně byla převážně závislá na dávkách poskytovaných ze systému státní sociální podpory. Na zákonnou definici pojmu „*výrazné zatížení systému státní sociální podpory nebo systému pomoci v hmotné nouzi*“ žalobkyně výslovně upozornila v rozkladu, přičemž zároveň namítla, že v jejím případě nebyla tato definice naplněna, neboť po skončení rodičovské dovolené nebyla závislá na dávkách státní sociální podpory. Orgán rozhodující o rozkladu se však touto rozkladovou námitkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval, a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

41. Orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí žalobkyni rovněž neprávem vytkl, že nepředložila doklad Úřadu práce, z něhož by vyplynulo, zda a v jaké výši čerpala dávky ze systému pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně totiž nebyla ze strany správního orgánu I. stupně vyzvána k tomu, aby doložila, zda čerpala dávky ze systému pomoci v hmotné nouzi, ale k tomu, aby ve stanovené lhůtě (mj.) doložila „přehled vyplacených dávek státní sociální podpory či dávek pomoci v hmotné nouzi, které byly žadatelce vyplaceny za období posledních 3 let před podáním žádosti, tj. za období od 11.12.2014 do 11.12.2017, potvrzení vydá příslušný úřad práce“ (viz usnesení žalovaného ze dne 19.7.2018 č.j. X). Pakliže žalobkyně v rozhodném období žádné dávky pomoci v hmotné nouzi nepobírala, logicky nemohla ani žalovanému žádný přehled takových (jí nevyplacených) dávek předložit. Zcela v souladu s citovanou výzvou proto žalovanému předložila pouze přehled jí vyplacených dávek státní sociální podpory. Nečinnost spočívající v nepředložení zmíněného dokladu, kterou žalovaný vytýká žalobkyni, je tedy nutno přičíst na vrub formulační neobratnosti žalovaného.
42. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušit. Jelikož stejnými vadami je stíženo také prvostupňové rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. rozhodl také o jeho zrušení. Právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. Soud pro úplnost dodává, že mu nepřísluší výrokem rozsudku rozhodovat o tom, zda žalobkyně splňuje podmínky stanovené v § 14 odst. 6 a 8 zákona o státním občanství. Dojde-li soud po posouzení žalobních námitek k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v rozporu se zákonem, je podle § 78 s.ř.s. oprávněn „pouze“ k tomu, aby toto rozhodnutí, a případně též jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
44. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
45. Akcesorický výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. září 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu